

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.693 van 14 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u van Tsjetsjeense origine bent, afkomstig uit Novo Sharoi in het district Achkhoy-Martan te Tsjetsjenië).

Uw broer X was tijdens de eerste oorlog bij de presidentiële garde, genaamd naar Dzjohar Dudayev.

Tijdens de tweede oorlog en ook daarna was hij commandant van één van de eenheden van deze garde, die streed tegen de Russen in de regio Samashki en Novo Sharoi.

Sinds 1999 leverde u hulp aan hem en aan zijn groep. U bezorgde hen eten, boodschappen en wapens en deed dit tot ongeveer vier jaar geleden.

Toen verscheen uw naam op de lijst van gezochte personen, die bij de dorpsraad ophing en daarom besloot u onder te duiken. Gedurende de laatste vier jaar leefde u ondergedoken op verschillende plaatsen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië. Terwijl u ondergedoken zat, had u af en toe contact met uw zus X, die u liet weten dat men nog steeds op zoek was naar u.

U vernam ook van haar dat uw broer X op 8 januari 2008 in Grozny vermoord was.

Eén à twee maanden voor uw vertrek naar België kreeg u van uw zus een kopie van een brief van de rechtbank te Grozny, waarin vermeld staat dat u gearresteerd moet worden. Omdat u niet langer ondergedoken wilde leven, besloot u Tsjetsjenië te verlaten.

Op 5 april 2008 vertrok u met een vrachtwagen uit Nazran. Deze bracht u naar België, waar u op 10 april 2008 toe kwam.

U vroeg nog dezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U legde in het kader van uw asielaanvraag de volgende documenten voor: uw origineel rijbewijs, een kopie van een verzoekschrift aan de rechtbank te Grozny en twee in België opgestelde medische attesten. U verklaarde dat u uw intern paspoort verloren hebt tijdens de oorlog.

B. Motivering

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat u verklaarde geen staatsburgerschap te hebben, omdat u geen officiële documenten bezit (CGVS p.2).

Echter gaf u in uw eerdere verklaringen telkens aan weldegelijk het staatsburgerschap van de Russische federatie te hebben (gehoorverslag DVZ, vraag 6; vragenlijst CGVS dd.11.04.2008, vraag 2.6).

Verder bleek uit uw verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u nagenoeg uw hele leven in Tsjetsjenië gewoond hebt, dat er u op 25 november 2005 een rijbewijs werd verschaft door een administratieve instantie van de Russische federatie in Grozny, met vermelding van de Republiek Tsjetsjenië als uw geboorteplaats en huidige woonplaats.

Gezien deze vaststellingen dient alvast te worden geoordeeld dat uw asielmotieven moeten worden afgewogen ten aanzien van de Russische federatie.

De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen. De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

U verklaarde dat u de laatste vier jaar ondergedoken leefde in Tsjetsjenië en Ingoesjetië omdat u bang was gearresteerd te worden omwille van de hulp die u had geleverd aan uw broer en zijn eenheid bij hun strijd tegen de Russen.

Dat was ook de reden waarom u besloot Tsjetsjenië te verlaten en naar België te vluchten. Echter, na onderzoek van de door u afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Zo legde u geen enkel officieel identiteitsbewijs voor.

U verklaarde dat u dit verloor tijdens de eerste oorlog in Tsjetsjenië en dat u nooit een nieuw hebt gekregen.

U legde hieromtrent echter tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat het document dat u toen verloor een sovjetpaspoort was. Daarna omschreef u het als een tijdelijk identiteitsbewijs ter vervanging van uw paspoort, maar toen u gevraagd werd om dat document te beschrijven kon u zich daaromtrent niets herinneren (CGVS p.2-3).

Het is bovendien merkwaardig dat u verklaarde een dergelijk document te hebben gehad, aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat iedereen in de Russische Federatie pas vanaf veertien jaar een binnenlands paspoort krijgt, zodat men zich vanaf die leeftijd ten allen tijde kan legitimeren.

Echter, uit uw verklaringen bleek dat u ongeveer 10 jaar was op het moment dat u het door u vermelde document verloor (CGVS p. 3-4). Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, kon u hiervoor geen afdoende verklaring geven.

Bovendien verklaarde u ook dat u, nadat u het door u vermelde document had verloren, nooit een nieuw officieel identiteitsbewijs of paspoort had aangevraagd.

U gaf eerst aan dat u daartoe nooit stappen ondernomen had, omdat u geen documenten nodig had (CGVS p. 4).

Daarna voegde u toe dat er na de tweede oorlog geen paspoorten werden uitgereikt, al had u gehoord dat één of twee mensen via via een paspoort hadden gekocht en dan nog tegen de betaling van 1.000 dollar. Enkel in het Naurski district zou men de laatste jaren begonnen zijn met het uitreiken van nieuwe paspoorten. U verklaarde verder dat in het district waar u verbleef, het district Atchkoi Martan, enkel paspoorten werden ingewisseld, mits betaling. Nieuwe documenten werden daar niet afgeleverd (CGVS p. 3-4, p. 13-14).

Deze verklaringen worden tegengesproken door voornoemde informatie.

Meer bepaald blijkt in de eerste plaats dat er een wettelijke identificatieplicht is in de Russische federatie en in de Tsjetsjeense Republiek. Verder blijkt dat personen die doorheen de jaren zonder documenten reisden in Tsjetsjenië een groot risico op arrestatie liepen. Dezelfde informatie geeft ook aan dat de paspoortkantoren in Tsjetsjenië vanaf 2001 terug operationeel waren. Ook voor mensen die hun documenten waren verloren, en dus een nieuwe intern paspoort nodig hadden, was het vanaf dan mogelijk om er één aan te vragen, zij het dat de procedure wat langer en meer omslachtig was. Gesteld dat u de laatste vier jaar ondergedoken leefde, had u daarvoor toch nog gedurende enkele jaren de kans om een nieuw paspoort aan te vragen, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat u geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat u geen paspoort bezit.

Daarnaast dienen er in verband met uw asielrelaas een aantal opmerkingen gemaakt worden, die van die aard zijn dat ze de door u ingeroepen vrees ernstig ondermijnen.

Zo verklaarde u dat u voor uw vertrek naar België meer dan vier jaar ondergedoken leefde in Tsjetsjenië en Ingoesjetië.

U moest onderduiken omdat uw naam was gepubliceerd op de lijst van gezochte personen, die uithing bij de dorpsraad (CGVS p. 16). U hebt dit echter zelf niet gezien; u vernam het van iemand en het werd door uw zus gecontroleerd, maar u kan hier geen begin van bewijs van voorleggen.

Daarnaast slaagde u er niet in het begin van uw onderduiken meer concreet te situeren in de tijd (CGVS p. 16). U kon zelfs niet zeggen of het toen eerder winter of zomer was, hetgeen

toch wel vreemd is aangezien u verklaarde vanaf dat moment ondergedoken te hebben moeten leven, uit schrik om gearresteerd te worden.

Het is ook opmerkelijk hoe weinig u uit eigen beweging kon vertellen over de periode waarin u ondergedoken leefde, terwijl het hier toch gaat over meer dan vier jaar uit uw leven.

Zelfs nadat er u een aantal concrete vragen werden gesteld omtrent deze periode, kon u niet duidelijk maken wat er in deze periode van vier jaar is gebeurd, waar en bij wie u precies op welk moment hebt verbleven enzovoort (CGVS p. 16-17).

U verklaarde dat u gedurende het laatste jaar voor uw vertrek naar België bij verre familie in Assinovsk ondergedoken zat.

Maar ook over deze periode kan u nauwelijks iets vertellen, hoewel u aangaf daar ongeveer een jaar te hebben gezeten en dat u regelmatig in Assinovsk rondliep, dus buiten op straat kwam. Zo kende u het adres niet van het huis waar u verbleef en kon u geen concrete gebeurtenissen of feiten vertellen, die in het jaar dat u in Assinovsk doorbracht, hebben plaats gevonden (CGVS p. 17-18).

Bijgevolg kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat u het laatste jaar in Assinovsk verbleef. Meer nog, gezien bovenstaande vaststellingen kan u niet afdoende aannemelijk maken dat u de laatste vier jaar effectief hebt doorgebracht in Tsjetsjenië en Ingoesjetië.

Als enige bewijs van uw vervolging door de autoriteiten, legde u een verzoekschrift gericht aan de rechtbank van Grozny neer. Volgens uw verklaringen werd het bij uw zus afgeleverd, die het dan aan u bezorgde (CGVS p. 14-15).

In de eerste plaats moet hier worden opgemerkt dat het slechts een kopie is, waardoor het onmogelijk is de authenticiteit van dit document in te schatten.

Verder stroken uw verklaringen niet met de inhoud van dit document. U verklaarde dat dit document er op wees dat u gearresteerd moet worden.

De naam Yusupova I.A. zei u wel niets en u gaf aan niet op de hoogte te zijn van een eventuele rechtzaak tegen u (CGVS p. 14-15).

Uit de vertaling van het document valt tevens af te leiden dat deze Yusupova aan de rechtbank van Grozny dit verzoekschrift indiende, om de beslissing die op 20 januari 2008 was genomen, namelijk de beslissing om u te arresteren, in te trekken, omwille van verzwarende feiten die op 8 februari aan deze Yusupova bekend werden.

Bijgevolg heeft u niet alleen de inhoud van het document verkeerd geïnterpreteerd, het is ook weinig waarschijnlijk dat de autoriteiten een dergelijk document zouden gebruiken om u op te sporen.

Gezien deze vaststellingen dient met betrekking tot dit verzoekschrift te worden geoordeeld dat de geloofwaardigheid ervan gering is en kan ook dit document niet leiden tot een herstel van de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Het rijbewijs dat u voorlegde is geen afdoende bewijs van uw recente verblijf in Tsjetsjenië, aangezien u verklaarde dat u dit document niet zelf heeft afgehaald. Uw zus heeft het document afgehaald in Grozny en ondervond daarbij geen problemen. Ze bezorgde het aan u, waarop u het ondertekende (CGVS p. 12-13).

De medische attesten werden op 09 mei 2008 en op 19 mei 2008 opgesteld in België en vormen een verslag van uw medische problemen. Er wordt echter nergens verwezen naar de door u ingeroepen asielmotieven en bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden.

Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofdte een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, vast te stellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 augustus 2008 een schending aan van de motiveringsplicht.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408, X; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852, X). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.1. Verzoeker laat gelden dat hij juridisch het staatsburgerschap van de Russische Federatie bezit, maar dat hij geen geldig paspoort noch andere documenten heeft.

Verder legt verzoeker uit waarom hij niet over een intern vluchtalternatief beschikt.

Verzoeker wijst ook op zijn medische toestand en stelt zich moeilijk te kunnen concentreren en uitdrukken; hij verwijst hiertoe naar de medische attesten.

Verder herhaalt hij dat hij geen identiteitsbewijs kan voorleggen aangezien hij dit verloor tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog en nooit een nieuw heeft gekregen.

Hij herhaalt zijn verklaringen omtrent het moeten onderduiken, de reden waarom en het feit dat hij de lijst met gezochte personen niet zelf heeft gezien.

Hij verklaart dat hij aangaande de periode waarin hij ondergedoken was, weinig heeft gezegd aangezien dit voor hem een "zware" periode was waarmee hij niet wenst te worden geconfronteerd en hij tevens de mensen die hem hebben geholpen, niet in moeilijkheden wil brengen.

Wat betreft het aanhoudingsbevel beaamt verzoeker zijn verklaringen, maar stelt dat het stuk zelf aangeeft dat het eerste aanhoudingsbevel werd ingetrokken omdat het verzwaard diende te worden wegens andere feiten.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het merendeel gewoon zijn verklaringen herhaalt. Aangezien dergelijk verweer noch de vaststellingen in de motivering ontkent, noch deze weerlegt, nuanceert of in een ander daglicht plaatst, blijven deze motieven staande.

De vergoelijking dat verzoeker niet wenste uit te wijden over de periode waarin hij ondergedoken leefde, is geen valabele betwisting tegen de motivering in de bestreden beslissing; deze motivering blijkt derhalve staande.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de diensten, die belast zijn met het onderzoek van zijn asielaanvraag, alle informatie aanreikt om dit onderzoek te voeren. Bewust vaagheid laten, zeker wat betreft de kern van het relaas, zijnde in casu de periode van onderduiking, zonder in casu een redelijke verklaring te geven, schaadt de geloofwaardigheid ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoeker louter stelt dat hij zich moeilijk kan concentreren en uitdrukken en daartoe verwijst naar medische attesten, zonder uit te werken hoe dergelijke moeilijkheden de motivering of conclusie kunnen wijzigen.

3.3. Bij brief van 13 oktober 2008 werden aan de Raad attesten toegestuurd, buiten de beroepstermijn. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij de uitbreiding van het verzoekschrift in casu zou toelaten (RVS 20 april 2006, nr. 157.801).

Verzoeker legt niet uit waarom hij de fotokopieën van de attesten van 09/05/2008, 19/05/2008, 08/08/2008, 08/08/2008, 27/08/2008, 19/08/2008, 01/09/2008, 13/09/2008, en 10/08 of 10/10 ?/2008 niet eerder kon voorbrengen.

De Raad neemt deze op grond van artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet in overweging.

Verzoeker had reeds bij brief van 28 augustus 2008, eveneens buiten de beroepstermijn, aan de Raad toegestuurd: een fotokopie, van een attest (nr. 246, 11.12.07) niet gesteld in de proceduretaal, van een niet ondertekende verklaring ("Beernem, 21 aug. 08"), van een fotokopie van een attest (nr. 11244, 10.10.2007) niet gesteld in de proceduretaal, van een fotokopie van een medisch attest van 10/08/08 en van 11/08/08.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij de uitbreiding van het verzoekschrift in casu zou toelaten (RVS 20 april 2006, nr. 157.801).

Verzoeker legt niet uit waarom hij deze documenten niet eerder kon voorbrengen.

De Raad neemt deze op grond van artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet in overweging.

De niet vertaalde stukken kunnen sowieso, niet in overweging genomen worden in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker liet bij brief van 2 oktober 2008, buiten de beroepstermijn, aan de Raad toekomen: een handgeschreven nota van hemzelf en een vertaling. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij de uitbreiding van het verzoekschrift in casu zou toelaten (RVS 20 april 2006, nr. 157.801).

Het beginsel dat het verzoekschrift de grenzen van het gerechtelijk debat bepaalt zou door dergelijke toelating overigens worden miskend.

Te deze moet ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat een bijkomende nota, door verzoeker ingediend buiten de beroepstermijn, geen procedurestuk is zoals voorzien in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze nota moet uit de debatten worden geweerd met toepassing van artikel 39/60 van de voormelde wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De voorziene procedurevoorschriften bieden de verzoekende partij voldoende gelegenheid om haar standpunt in de loop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteen te zetten (RvS 12 september 2007, beschikking nr. 1276).

Verzoeker legt niet uit waarom hij deze documenten niet eerder kon voorbrengen.

De Raad neemt deze op grond van artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet in overweging.

Verzoeker legt ter terechtzitting nog drie documenten neer: een stuk dat zich voordoet als een origineel, een fotokopie daarvan en een fotokopie van een document, nr. 246 van 11.12.2007; deze stukken zijn niet gesteld in de proceduretaal en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling; deze stukken werden zonder enige commentaar neergelegd.

Het origineel document werd blijkbaar reeds bij brief van 28 augustus 2008 in fotokopie aan de Raad toegezonden. De neerlegging verandert in niets voormelde vaststellingen nopens de bijlagen van voormelde brief van 28 augustus 2008.

3.4. Wat betreft het "aanhoudingsbevel", stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen hieromtrent afgelegd op het Commissariaat-generaal niet betwist.

Verzoeker betwist niet dat het document een kopie betreft en dat zijn verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van dit document. Bijgevolg blijven deze vaststellingen staan. De Raad sluit zich aan bij de motivering van de Commissaris-generaal.

4.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Het louter opperen van dergelijk risico is daartoe onvoldoende.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 november 2008 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.